

Editorial

Το Χάος, ο αστάθμητος παράγοντας της κοινωνικής μηχανής, η εντροπία της, γέννησε τη Νύχτα. Κι εμείς υποδυόμαστε την Έριδα, κόρη της Νύχτας, σπέρνουμε την δικόνοια, κυφορούμε την Δυσνομία.

Πέρα από την μυθολογική μας υπόσταση, η Έριδα -Discordia στα λατινικά- θα είναι κι ένα έντυπο δρόμου που θα τυπώνεται στο Βόλο. Εμείς που το ξεκινάμε αποτελούμε μια συνεύρεση λίγων ατόμων με κοντινές πολιτικές απόψεις/διαθέσεις και η σχέση μας χτίστηκε σταδιακά στα ανατρεπτικά δρώμενα της πόλης. Το «Αναρχικοί», όσο το υποστηρίζουμε, άλλο τόσο και δεν μας βαραίνει, πόσο μάλλον να μας περιορίζει. Δεν ενστερνιζόμαστε ιδεολογίες (αναρχικές, κομμουνιστικές, μηδενιστικές κλπ), παρά διαμορφώνουμε διαρκώς κι από κοινού την θέληση και την άρνηση μας.

Το έντυπο θα διακινείται χέρι με χέρι σε πορείες και εκδηλώσεις, καθώς και σε αυτοδιαχειριζόμενους χώρους – κέντρα ανομίας.

Επικοινωνία:
diskordia.squat.gr
diskordia@hushmail.me

Diskordia

Ενάντια στην Κανονικότητα

Αρχικά προσπαθώντας να ορίσουμε την έννοια Κανονικότητα θα την προσεγγίζαμε πέρα από την γλωσσολογική της σκοπιά ως δευτερεύουσα δίνοντας έμφαση κυρίως στο κοινωνικό-ιστορικό-πολιτισμικό της πρίσμα. Η κατά καιρούς κοινωνική πραγματικότητα δημιουργεί διάφορα πλαίσια συμπεριφοράς και αντίληψης σύμφωνα με την οποία κάποια εδραιώνονται ως φυσιολογικά και αποδεκτά και κάποια παραγκωνίζονται ως αντισυμβατικά και ανάρμοστα. Επομένως η Κανονικότητα εγκαθιστά συνήθως τον μαζικό τρόπο σκέψης και συμπεριφοράς ως βασική κοινωνική νόρμα.

Η αναρχική θεώρηση εναντιώνεται στον ετεροκαθορισμένο τρόπο σκέψης και συμπεριφοράς βασιζόμενη πάνω στην γενικότερη αντίληψη της καθολικής αντίθεσης στο υπάρχον. Αντιλαμβάνομαστε ότι η παγίωση των κοινωνικών διαχωρισμών σε ευπρεπείς και μη (π.χ έμφυλους, εθνικούς, οικονομικούς) διαιωνίζουν την υπάρχουσα κοινωνική πραγματικότητα της ανισότητας και της καταπίεσης. Έτσι προωθείται η νοοτροπία του αποκλεισμού των μειοψηφιών στον «κοινωνικό Καίαδα» με το ευτελές πρόσημα της κοινωνικής ομαλότητας.

Επίσης με την εδραίωση των σύγχρονων, δύσπληστων από περιβαλλοντικά ερεθίσματα εν κράτη κοινωνιών παρατηρείται μια προωθούμενη καθεστωτική κανονικότητα. Επεξηγώντας, κάθε μηχανισμός φροντίζει για την συντήρηση και διατήρηση του, έτσι λοιπόν τα κράτη και οι κοινωνίες τους αλληλοεξυπηρετούνται από τα επιβαλλόμενα «πρέπει» συμπεριφοράς, εμφάνισης αλλά κυρίως νοοτροπίας εργασιακής, καταναλωτικής, φιλοτομαριστικής και προφανώς ευυπόληπτης και φιλήσυχης. Αποσκοπώντας έτσι την ομοιομορφία μιας ευρείας κοινωνικής διάστασης για την αποφυγή οποιονδήποτε ρωγμών στην βιτρίνα του καπιταλισμού τώρα, αλλά και του εκάστοτε καταπιεστικού συστήματος. Ανέκαθεν οι εξουσιαστές επιζητούσαν ομοιόμορφες μάζες με πανομοιότυπα υποκείμενα, κάτι το οποίο ωθούσε την χειραγωγή τους σε ένα αυτοματοποιημένο στάδιο. Έτσι όταν αποτελεί κοινωνικό αυτοματισμό η κάθε μορφής διάκριση και διαχωρισμός του κανονικού από το παρεκκλίνον ερχόμαστε σε μία συνθήκη όπου κάθε τι το ανατρεπτικό εξωστρακίζεται από την ίδια την

μάζα απο την οποία γεννήθηκε χωρίς να χρειάζεται να γίνει εμφανής επέμβαση του ίδιου του καλλιναγωγού.

Ωστόσο όμως θέτοντας κάποιες βάσεις πάνω στην επιλογή απαλλαγής απο την κοινωνική νόρμα, θα έπρεπε να αποσαφηνιστεί οτι η διαφορετικότητα ή η εκάστοτε εναλλακτικότητα δεν συνάδει απαραίτητα με την επαναστατικότητα. Δίνοντας έμφαση στην δύναμη της ατομικότητας συμπεραίνουμε ότι ακόμα και σε αμιγώς κλειστές κοινωνικές ομάδες υπάρχουν φαινόμενα διαφοροποίησης απο το δεδομένο και το σύνθετες. Αυτό πηγάζει απο τα βιώματα, τα ερεθίσματα και την ψυχосύνθεση του ατόμου καταλήγοντας στην συνειδητή ή ασυνείδητη επιλογή απόσχισης. Διευρύνοντας το στην κοινωνική πραγματικότητα παρατηρούμε διάφορες ομάδες που αποσπώνται απο το κανονικό επιλέγωντας «εναλλακτικούς» τρόπους συμπεριφοράς και αντίληψης. Αντίθετα όμως αυτό δεν σημαίνει ότι θέτουν τον εαυτό τους απέναντι στην κυριαρχία και επιλέγουν την μαχητική αντιπαράθεση με κάθε τι καταπιεστικό. Αναφερόμαστε σε κοινωνικές ομάδες που έχουν επιλέξει συνηδειτά ή μη να διαφοροποιηθούν απο το επιβαλλόμενο σε πολλούς τομείς (εμφάνιση, συμπεριφορά, διασκέδαση, κουλτούρα κλπ). Υπάρχει μια τεράστια λίστα εναλλακτικών κανονικοτήτων οι οποίες στην ουσία συμπυκνώνουν με διαφορετικά γνωρίσματα την απάθεια και την υποταγή στο «είναι» και διαφοροποιούνται απο την επιβαλλόμενη ροή κανονικότητας στο «φαίνεσθαι». Έτσι η παρέκκλιση απο το γενικό δημιουργεί ένα τεράστιο άλληλοθι σε αυτούς τους κύκλους, το άλληλοθι της ανατρεπτικότητας και της μαχητικής στάσης. Επανάσταση δεν είναι να ακούς διαφορετική μουσική, να ντύνεις διαφορετικά, να διαβάζεις ποίηση και να κράζεις Δαπίτες στον φοιτητικό σου μικρόκοσμο αλλα είναι να στοχεύεις στην καταστροφή των αξιών, των ηθών, των κανόνων και των θεσμών του συγχρονου αστικού οικοδομήματος προτάσσοντας την αλληλεγγύη, την αντίσταση και την αξιοπρέπεια. Ουσιαστικά δηλαδή η φαινομενική αντίθεση λειτουργεί ως βαλβίδα αποσυμπίεσης με το πρόσχημα του «εγώ δεν είμαι σαν τους άλλους» ανάγοντας το σε επαναστατική διαδικασία με αποτέλεσμα μια ξεπλυμένη συνείδηση δήθεν πολιτικής αντιπαράθεσης.

Κλείνοντας η συνείδηση μας προτάσσει την εναντίωση σε ότι γεννιέται, επιβάλλεται και θεσμοθετείται από τα κράτη και τις κοινωνίες τους. Όπου ακούμε οτι αυτό είναι «σωστό» εμείς προτάσσουμε το «λάθος» και όχι σε μια σφαίρα τυφλής αντίδρασης αλλα στα

πλαίσια της συνειδητής αντίθεσης στα κοινωνικά επιβαλλόμενα «πρέπει». Στεκόμαστε αλληλεγγυοι με τις κοινωνικές ομάδες που διώκονται και παραμερίζονται επειδή οι επιλογές τους συνειδητές ή μη διαφέρουν η και διαταράσσουν την εγκαθιδρυμένη ομαλότητα. Δεν αποσκοπούμε μόνο στην οικονομική χειραφέτηση αλλα κυρίως σκοπεύουμε στην καταστροφή κάθε είδους νόρμας και στην αποδόμηση της έννοιας του φυσιολογικού και του ευπρεπούς.

Η Κυριαρχία επιτίθεται

Μία μία, οι δημοκρατικές αυταπάτες γκρεμίζονται. Τα προσώπια "κοινωνικής ευαισθησίας" και "πρόνοιας" που φορούσε η κυριαρχία, όχι απλά πέφτουν αλλιά είναι η ίδια που τα πετάει στο καλάθι των αχρήστων. Πλέον μόνο η εθελούσια λοβοτομή μπορεί να κάνει κάποιον να μην κατανοεί ότι αυτό που βιώνουμε είναι μια ολομέτωπη επίθεση.

Μια επίθεση που στοχεύει κάθε επίπεδο της ατομικής και κοινωνικής ζωής. Από τα πολιτισμικά σκουπίδια που μας ταιζούν απλόχερα ως τη διασπορά φόβου και τη διαμόρφωση γνώμης. Από την καταστροφή της φύσης και την αλλοτρίωση των σχέσεών μας ως την απονοματοδότηση των αισθημάτων και την κλοπή του χώρου και του χρόνου μας. Από τις κάμερες που καταγράφουν τις κινήσεις μας, ως τους ένστολους δολοφόνους (κι ενίοτε πρεζέμπορους) που χτυπούν τις διαδηλώσεις. Από το κυνήγι εργασιακών, κοινωνικών ή άηλων αγώνων, ως το συνεχώς αυξανόμενο άγχος όχι απλά για τη ζωή αλλιά για την ίδια την επιβίωση.

Μια επίθεση που μέσα από την επίδειξη δύναμης και πυγμής, αποδεικνύει το αντίθετο: Την ανησυχία τους ότι μπορεί τα πράγματα να ξεφύγουν από τον έλεγχό τους... Φοβούνται γιατί οι δικές τους εξουσιαστικές αξίες και δομές είναι που κινδυνεύουν να καταρρεύσουν εκκωφαντικά. Οι δικές τους καλογυαλισμένες αυταπάτες γίνονται κομμάτια μπροστά στα ξεθωριασμένα τους είδωλα.

Κι είναι πορπά τα μέτωπα...

Γι' αυτό εξαπολύονται διάφανα δεκανίκια τους, στους δρόμους, τις πλατείες, ακόμη καιμές τα σπίτια μας. Άπειροι οι κάθε είδους μπάτσοι στις πορείες, κι άλληλη τόση η ελευθερία τους στη χρήση βίας. Αεράτοι οι φασίστες της Χ.Α., βρίσκουν πάτημα στην όποια κοινωνική αποδοχή για να κάνουν τη δουλειά που το κράτος δεν μπορεί να κάνει επίσημα. Ατελείωτοι οι τόνοι ψέμματος που εξαπολύουν οι ρουφιάνοι των ΜΜΕ ενάντια σε αγώνες και αγωνιστές, ενάντια σε όσους με αξιοπρέπεια σηκώνουν το κεφάλι και τη γροθιά.

Και χτυπούν παντού όπου βρίσκουν περιθώριο, τα παραδείγματα άηλωστε είναι πολλά. Οι μετανάστες, που αφού τους ξεζούμισαν αλλιά κι εν μέρει τους αφομοίωσαν, τώρα τους μαντρώνουν στα άουσβιτς της δημοκρατίας, τους σκοτώνουν στα σύνορα ή και στις πόλεις, τους "σκουπίζουν" καθημερινά από τη...βιτρίνα της κανονικότητας. Οι οροθετικές εκδιδόμενες, που αφού τις διέσυραν ως ηθική και υγειονομική απειλή τις έριξαν στα περισσεύματα, στο περιθώριο. Οι συμμετέχοντες ενεργά σε αγώνες, όπως π.χ. αυτός των κατοίκων στις Σκουριές ενάντια στα μεταλλεία, ή αυτός στη ΒΙΟΜΕΤ. Οι άνεργοι και οι αποκλεισμένοι αυτής της κοινωνίας. Όσοι αντιστέκονται ενεργά και αντεπιτίθενται στην επέλαση του δημοκρατικού ολοκληρωτισμού.

Αφρώτα χάρδια

Στην εκκωφαντική οχλαγωγία των μητροπόλεων, στην άχαρη και γεμάτη μιζέρια σύγχρονη αυτοματοποιημένη καθημερινότητα αναδύονται μήτρες διαφορετικών αντιλήψε-

ων, παράλληλων κόσμων. Λεχώνες γενεών που θράφηκαν με όνειρα για καταστροφή και δημιουργία, μέρη όπου αναδύεται ένας πολιτισμός με ένταση για την ζωή και τους αγώνες, ως αναπόσπαστο κομμάτι της ατομικής και συλλογικής μας πορείας, στα εκνευριστικά ήσυχια νερά του πολιτισμού της κυριαρχίας. Προασιζόμαστε τα αναρχικά/αντιεξουσιαστικά εγχειρήματα: κατειλημμένους χώρους, αυτοδιαχειριζόμενα στέκια, ομαδοποιήσεις, συλλογικότητες και προφανώς εξεγερμένες ατομικότητες, οτιδήποτε δηλαδή προωθεί την μαχητική αντιπαράθεση με το δεδομένο. Ζητούμενο άλληλωςτε είναι η εγκαθίδρυση της αυτοοργάνωσης σε κάθε επίπεδο της παρουσίας μας σε αυτόν τον κόσμο. Επιστρέφουμε όμως στην αιτία της γέννησης αυτής της θεώρησης που μας οδηγεί στο να μισήσουμε την εξουσία, τον ετεροκαθορισμό, την ανάθεση, την μοιρολατρία. Αντιβαίνουμε σε ντετερμινιστικές λογικές, εξαπλώνουμε και απορροφάμε ερεθίσματα, βιώματα, οπτικές, σχέσεις και συμπεριφορές. Όλα γεννήματα μιας διαδραστικής διαδικασίας πομπού-δέκτη που μετουσιώνεται σύμφωνα με τις καταβολές, τα ένστικτα, την ψυχοσύνθεση και την προσωπικότητά μας, καταλήγοντας στην πολυτιμότητα των επιλογών μας. Γεφυρώνοντας την θεωρητικολογία με την πραγματικότητα δεν περιμένουμε εν μια νυκτί να πείσουμε την απάθη κοινωνία για το δίκαιο και το σωστό των καταλήψεων. Ωστόσο όμως, όσοι το πιστεύουμε (δηλαδή αυτοί που βρήκαν στέγη πολιτική ή βιοποριστική, αυτοί που γουστάρουν να αράζουν στα καφενεία και στα live, αυτοί που αυτομορφώθηκαν στα αντιιεραρχικά μαθήματα, αυτοί που μισούν τους φασίστες ή ηδονίζονται τσακίζοντας τους κλη) όλοι αυτοί οφείλουμε να μετρηθούμε, να σκάσουμε το τελευταίο ανάχωμα, να οπλίσουμε κάθε οχυρό αντίστασης. Βρισκόμαστε σε μια χρονική συγκυρία όπου κάθε άτομο που βλέπει πτυχές του εαυτού του στο καταληψιακό πρόταγμα, οφείλει να κάνει ξεκάθαρο στο κράτος και στην κοινωνία πως αυτοί οι χωροί δεν είναι μόνο εστίες ανατρεπτικού λόγου και πράξης, αλλά λίγα από τα εναπομείναντα ζωντανά μέρη στον γεμάτο φορμόλη αστικό πολιτισμό.

Μεμνήμη και συνείδηση

Είναι τα εγχειρήματα εκείνα που με το λόγο και τη δράση τους επιτίθενται στις υλικές και αξιακές δομές της εξουσίας. Αυτούς που προτάσσουν την αξιοπρέπεια, την αλληλεγγύη, την αυτοοργάνωση. Αυτούς που ατομικά ή συλλογικά ανοίγουν δρόμο στην ελευθερία όλων και καθενός παράλληλα. Που εξακολουθούν να μιλούν και να πράττουν για την Αναρχία, με πυξίδα την επανάσταση και μέσο την εξέγερση.

Γιατί το αναρχικό κίνημα αποτελεί πρώτιστα μια τάση μέσα στην κοινωνία αλλά κι εναντίον της όπου χρειάζεται, και στη συνέχεια μια συγκροτημένη κίνηση με στενά πολιτικά χαρακτηριστικά. Χωρίς ακολουθητές αλλά με συνοδοιπόρους, χωρίς ιδεολογίες και συγκεντρωτισμούς αλλά με την πρακτική και την θεωρία να συνυπάρχουν. Που δρά ανταγωνιστικά και επιθετικά προς την Εξουσία προωθώντας τις απόψεις και πρακτικές προτάσεις του, έμπρακτα και με συνέπεια. Που καθημερινά συνειδητοποιεί και αξιολογεί. Ένα κίνημα που δεν ξεχνάει τους ανθρώπους του.

Κι ένα τέτοιο κίνημα δεν χαιδεύει αυτιά για να γίνει αρεστό, ούτε ψαλιδίζει πεποιθήσεις και πρακτικές προκειμένου να μην φοβίσει. Δεν ψάχνει στα τυφλά ευκαιριακές συμμαχίες αλλήλα παράλληλα δεν κλείνεται στο μικρόκοσμο της θεωρητικής του αυταρέσκειας. Αντιμάχεται την διάχυση του εξουσιαστικού λόγου από τα ΜΜΕ στον κοινωνικό ιστό. Βαδίζει συνειδητά και χωρίς αυταπάτες, αναλύοντας την πραγματικότητα και τις καταστάσεις, όχι με τα σκουριασμένα αναλυτικά εργαλεία του παρελθόντος αλλήλα με βάση το εδώ και το τώρα των ζωών και των επιθυμιών μας. Οργανώνεται αντιιεραρχικά και αγωνίζεται με πάθος.

Σκομοί στην ασυκή τους νομιμοτητα

Κλείνοντας αυτο το μακροσκελές και κάπως πιο θεωρητικό κείμενο θεωρούμε σημαντικό να αναφερθούμε στον τρόπο με τον οποίο σαν άτομα και σαν ευρύτερος χώρος πρέπει να απαντήσουμε στον ανοιχτό πόλεμο που δεχόμαστε. Επίσης είναι πασιφανές ότι η συγκεκριμένη επίθεση από τον κρατικό μηχανισμό δεν γίνεται σε ενα ευρύτερο κοινωνικό πεδίο αλλήλα στοχεύει ξεκάθαρα στην εξάλειψη του αναρχικού/αντιεξουσιαστικού χώρου σε όλο του το εύρος. Δεν τρέφουμε τις αυταπάτες ενος ολοκληρωτικού κράτους που εξαπολύει μια αδικαιοιλόγητη επίθεση στα «παιδιά» του. Κάθε πόλεμος έχει και διακυμάνσεις, σε κάποιες περιόδους κυριαρχεί εκχειρία και σε κάποιες άλλες οι αντιμαχόμενες πλευρές χρησιμοποιούν όλα τους τα μέσα, θεμιτά ή αθέμιτα. Αντίθετα, εμείς βλέπουμε τους εαυτούς μας σε έναν αέναο πόλεμο όπου με ήλυσσα επιλέγουμε την επαναστατική βίαιη αντιπαράθεση με της «στρατιές» του εχθρού. Λέγοντας όμως βίαιη σε καμία περίπτωση δεν εννοούμε την τυφλή ή με παρωπίδες υλική βία. Ορίζοντας για αποφυγή παρεξηγήσεων τον όρο βία ή επίθεση, εννοούμε την ευθεία αντιπαράθεση αντίληψης, λόγου, πράξης και γενικότερης κουλτούρας με την καθεστηκυία τάξη. Καθιστώντας έτσι οποιαδήποτε κίνηση απέναντι στο κράτος και τους θεσμούς του βίαιη χωρίς να εμπεριέχει απαραίτητα την υλική/σωματική καταστροφή.

**Δεν χτίζουμε ελπίδες, γκρεμίζουμε αυταπάτες
Δεν θέλουμε μεσσίες, είμαστε οι σταυρωτές τους
Δεν καρπωνόμαστε υπεραξία, μπολιάζουμε με ανατρεπτικές προθέσεις**

Για την αλληλεγγύη

Η αλληλεγγύη, το να είναι δηλαδή ο ένας πραγματικά κοντά στον άλλο, δεν έχει για εμάς καμία σχέση με τη χριστιανική ηθική της φιλανθρωπίας και της λύπησης. Για την ακρίβεια, είναι αντίθετη στην φιλανθρωπία και τον οίκτο, που αυτόματα φέρνουν τον “φιλήνθρωπο” σε μια θέση ανωτερότητας, αναπαράγοντας απλά μια συνθήκη αποξένωσης και ανάθεσης.

Δεν αποτελεί εργολαβία κανενός ατόμου ή κοινωνικού/πολιτικού χώρου, ούτε έχει να κάνει με ειδήμονες και πολιτικάντικα παιχνίδια ή και σχεδιασμούς. Ούτε και έχει σχέση με τα κούφια λόγια ή τις υποκριτικές πράξεις καιροσκόπων πολιτικών και των υπερασπιστών τους. Είναι η αυθόρμητη και συνειδητή μεταφορά κάποιου στη θέση του υποκειμένου, χωρίς όμως να ξεχνά τη δική του. Είναι αξία, μέσο, πρόταγμα κι επιπλέον, αποτελεί τον τρόπο με τον οποίο έχουμε επιλέξει να κινούμαστε μέσα στην κυρίαρχη πραγματικότητα της αδιαφορίας και της ιδιώτευσης της κοινωνίας όπου ζούμε. Είναι μια γέφυρα επικοινωνίας μεταξύ των καταπιεζόμενων, των εκμεταλλευόμενων, των φυλακισμένων, των αποκλεισμένων και των εχθρών αυτού του συστήματος. Είναι το πυρομαχικό με το οποίο γεμίζουμε κάθε μας όπλο, στον πόλεμο της ελεύθερης και μοναδικής ζωής του καθενός μας αλληλά και όλων μαζί, ενάντια στον καθημερινό θάνατο φυσικό ή πνευματικό, που επιβάλλουν οι διάφορες μικρές και μεγάλες εξουσίες.

Η πρακτική της έκφραση, είναι υπαρκτή και φανερή σε κάθε πτυχή της ζωής μας – από την πιο απλή στιγμή της καθημερινότητας, μέχρι το πιο σύνθετο κομμάτι της πολιτικής/ανατρεπτικής μας δραστηριότητας.. Αλληλεγγύη εκφράζει ο τυχαίος επιβάτης λεωφορείου πχ, όταν υπερασπίζεται τον χωρίς εισιτήριο συνεπιβάτη του απέναντι στον “αγριεμένο” ελεγκτή. Το ίδιο κάνει και ο εργαζόμενος που, χωρίς κάποιο ιδιαίτερο πολιτικό σκεπτικό, δεν διστάζει να αντιπαρετεθεί με την εργοδοσία ή κάποιον ρουφιάνο στο χώρο δουλειάς, όταν αυτοί αδικούν ή βάζουν γενικά στο μάτι κάποιον συνάδελφό του. Τα παραδείγματα αυτής της φύσης μπορούν να είναι πραγματικά άπειρα, η στόχευσή μας όμως δεν εστιάζεται σε αυτό, αλλού είναι που θέλουμε να δώσουμε το βάρος ..

Το βάρος λοιπόν αυτό, μιας και δεν αποτελούμε κάποιον ουδέτερο σύλληγο κοινωνικά ευαισθητοποιημένων δημοκρατών πολιτών, συνειδητά ρίχνουμε στην αλληλεγγύη σε εκείνους που λόγω της ανατρεπτικής δράσης τους βρίσκονται είτε στο στόχαστρο είτε αιχμάλωτοι της Δημοκρατίας. Και κυρίως τους δεύτερους : εκείνους που η συνείδηση και η αξιοπρέπιά τους, τους ώθησε στο να προβούν σε πράξεις που τους οδήγησαν στη φυλακή.

Μια φυλακή που όντας ο σκληρός πυρήνας της εξουσίας -το μέσο καθαγιασμού των ενοχών της- σχεδιάστηκε και περιμένει για να καταπιεί όποιον κινείται πέρα από τα επίπλαστα όρια της αστικής νομιμότητας. Είναι ένα έκτρωμα που όσο κι αν προσπαθούν να το καλληπίσουν αποκαλώντας την με τον “εύχο” τίτλο “σωφρονιστικό κατάστημα”, έχει ως ουσιαστικό στόχο να παραδειγματίσει τρομοκρατώντας, ολόκληρη σχεδόν την κοινωνία. Να δώσει μια εικόνα του τί περιμένει όποιον ξεφύ-

γει ή αποφασίσει να αντισταθεί στις κυρίαρχες προταγές, έτσι ώστε να κάνει δύσκολη έως κι αδύνατη ακόμη και τη δυνατότητα να σκεφτεί κανείς ότι μπορεί ν' αντισταθεί, να αντεπιτεθεί.

Από μόνος του ο ίδιος ο εγκλησμός είναι ένα εγκληματικό μέσο εκφοβισμού. Μια αντιανθρώπινη συνθήκη, που χαρακτηρίζει βαθιά τις εξουσιαστικές κοινωνίες των τελευταίων αιώνων, ιδιαίτερα όταν έχουν ανάγκη από σταθεροποίηση, όταν περνούν περιόδους αβεβαιότητας κι αναβρασμού όπως η σημερινή. Πόσο μάλιστα όταν ενισχύεται με ακόμη πιο βάρβαρες επινοήσεις όπως οι ειδικές συνθήκες κράτησης, τα λευκά κελιά, οι απομονώσεις, τα βασανιστήρια και οι ξυλοδαρμοί.

Όλα αυτά φυσικά δεν τα ήξεμε σε καμία περίπτωση κλαψουρίζοντας για την απανθρωπιά των φυλακών (αν ήταν σύγχρονες και με κλιματισμό, το ίδιο μιστές θα ήταν) ή για να τονίσουμε τις αδικίες που υφίστανται οι αντιστεκόμενοι ανά την γη είναι και τα δύο αυτονόητα. Ούτε μεγαλοποιούμε τη δύναμη του εχθρού και χαμηλώνουμε τον πήχυ των απαιτήσεων του Αγώνα μας, έτσι ώστε να πανηγυρίσουμε εφησυχασμένοι μετά αν κερδηθεί κάποιο ψυχούλο, μια πιο μακριά αθυσίδα για τους έγκλειστους (κι αυτό σε καμία περίπτωση δε σημαίνει ότι στομαχάρουμε τους αιτηματικούς συχνά αγώνες τους! Το αντίθετο – ήμασταν, είμαστε και θα είμαστε στο πλευρό τους έμπρακτα). Προσπαθούμε να κάνουμε ακόμη πιο κατανοητό το γιατί δίνουμε ειδικό βάρος, γιατί είμαστε σταθερά κι επίμονα αλληλεγγυοί στους φυλακισμένους αγωνιστές, στους με ή χωρίς εισαγωγικά πολιτικούς κρατούμενους.

Αναγνωρίζουμε λοιπόν, την αλληλεγγύη αυτή, ως θεμελιώδες κομμάτι του αναρχικού αγώνα, αναπόσπαστο μέρος της επαναστατικής λογικής για την καταστροφή των κυρίαρχων και την οικοδόμηση νέων σχέσεων και νέων δομών, για τον ατομικό και συλλογικό αυτοκαθορισμό. Κι όσο αναγνωρίζουμε αυτό, άλλο τόσο απορρίπτουμε ολοκληρωτικά το δικαίωμα κάθε πολιτικής και οικονομικής εξουσίας να κρίνει, να δικάζει και να καταδικάζει τους επαναστάτες και τους αγώνες τους, τους ανθρώπους και τις αγωνίες τους. Είναι η ίδια πλευρά του οδοφράγματος που μας ενώνει με τους φυλακισμένους συντρόφους μας. Είναι το ίδιο μίσος για την καταπιεστική αυτή πραγματικότητα, τους εκφραστές και τους υποστηρικτές της. Είναι η επιλογή του να προτάσουμε την έννοια της κοινότητας, την αξιοπρέπεια και την συνείδηση, απέναντι στην κρατική κτηνωδία και την καπιταλιστική βαρβαρότητα. Τη σκέψη, τη δράση, την οργάνωση, ενάντια στην αδιαφορία, την απάθεια, την αδράνεια.

Η αλληλεγγύη μας επομένως στους κρατούμενους όμηρους της δημοκρατίας, δεν προϋποθέτει την ταύτιση με τις εκφρασμένες πολιτικές θέσεις τους. Δε θα μπορούσε να ισχύει κάτι τέτοιο. Θεωρούμε ότι οι Πράξεις που πραγματικά επιτίθενται στις διάφορες πτυχές και δομές της κυριαρχίας, είτε αφορά ειρηνική δράση είτε ένοπλο αγώνα, είναι αναπόσπαστα και αλληλοσυμπληρούμενα κομμάτια του παζλ της αντίστασης. Αποτελούν ρήγματα ή και ευθείες επιθέσεις στο τείχος της υποταγής και του κατακερματισμού, στη βιτρίνα και την ουσία του κυρίαρχου Τίποτα. Είναι η ανάδυση της ομορφιάς της αποχριστιανοποιημένης αγάπης ενάντια στην υποκριτική. Και αφήνοντας -λόγω διαφωνίας ή απλά διαφορετικής προσέγγισης σε ένα ζήτημα- έξω (εκτός από τις περιπτώσεις που η διαφωνία είναι θεμελιώδης, σε βασικά αξιακά ζητήματα) από τη σφαίρα της αλληλεγγύης κάποια κομμάτια του αντιεξουσιαστικού αγώνα-που όλοι άνθρωποι λίγο κι άνθρωποι πολύ το έχουμε κάνει- είναι σαν να τον μικραίνουμε, να τον μερικοποιούμε, να τον αποδυναμώνουμε.

Πέρα από αυτό, αν αναλογιστούμε όλοι σε ποιο βαθμό η μη έκφραση αλληλεγγύης σε φυλακισμένους είναι κάποιες φορές παράλληλα ένδειξη μιας καθαρά ιδεολογικοποιημένης (εννοώντας την ιδεολογία ως ψευδή συνείδηση που έληγε κι ο Κάρολος) αντίληψης για τη ζωή και τον Αγώνα. Δυστυχώς πολύ κοντά σε αυτό που λέει το παλιό τσιτάτο : "όποιος ξεχνάει τους αιχμαλώτους του κοινωνικού πολέμου, ξεχνάει και τον ίδιο τον πόλεμο". Η ακόμη, όποιος "ξεχνάει" τους αιχμαλώτους αυτούς, έχει ήδη κάνει ένα μεγάλο βήμα προς τα πίσω..

Εδώ θα θέλαμε να κάνουμε μια αναφορά, στον κατ' εμάς, υποκριτικό και πολιτικάντικο κατά κανόνα τρόπο με τον οποίο δείχνει "αλληλεγγύη" η πλειοψηφία των οργανώσεων και κομμάτων της αριστεράς. Δεν γενικεύουμε γιατί οι γενικεύσεις δεν εκφράζουν τη λογική μας. Παλιά μου τέχνη κόσκινο θα μπορούσε να το πει κανείς, εργολαβεία θα μπορούσε να το πει κάποιος άηλος, ακόμη και απόπειρα εισοδισμού ένας πιο υποψιασμένος. Πλήθος αναλύσεων και άρθρων περί των αθών αγωνιστών, περί του δικαίου του αγώνα, επίκληση των δημοκρατικών δικαιωμάτων καθώς και οι απαραίτητες αποστάσεις από το λόγο και τις πρακτικές των κρατούμενων προς αποφυγή τσαλιακώματος της δημοκρατικά νομοταγούς εικόνας τους.

Ας γίνει λοιπόν ξεκάθαρο. Οι κρατούμενοι και οι αγώνες τους, είναι και δικοί μας σύντροφοι και δικοί μας αγώνες, είναι κομμάτι μας, και όχι προϊόν προς κατανάλωση από πολιτικά αναρρηχητικά φυτά. Είναι μέρος της ζωντανής ανατρεπτικής κι επαναστατικής ιστορίας και όχι αντικείμενο πολιτικής εκμετάλλευσης ή πιόνι στη σκακιέρα πολιτικάντικων σχεδιασμών. Κι αυτό θα προσπαθήσουμε να το κάνουμε σαφές με το λόγο αλλιά και στην πράξη. Η ενεργή αλληλεγγύη λοιπόν με τους αιχμαλώτους του κοινωνικού πολέμου και η αλληλεπίδραση με αυτούς, δεν είναι παρά η απόδειξη ότι κλείνουμε τα αυτιά στο διαρκές κάλεσμα για ιδιώτευση· ότι κάνουμε κομμάτια τους διάφορους τεχνητούς διαχωρισμούς που προωθεί η κυριαρχία. Ότι κανείς δε μένει μόνος του απέναντι στην κρατική και καπιταλιστική βαρβαρότητα που παλεύει για την απονοματοδότηση και τον έλεγχο κάθε πτυχής και σφαίρας της ανθρώπινης ζωής.

Είτε λοιπόν τους χαρακτηρίσει κανείς ως "πολιτικούς κρατούμενους" είτε ως "φυλακισμένους αγωνιστές" είτε με οποιοδήποτε άλλο χαρακτηρισμό, οι άνθρωποι αυτοί βρίσκονται στη φυλακή. Και χωρίς αυτό να σημαίνει οποιοδήποτε είδους αγιοποίηση, χωρίς να σημαίνει πως ξαφνικά όλοι συμφωνούμε στα πάντα και κάνουμε στην άκρη τις όποιες διαφορές, στεκόμαστε πάντα κριτικά αλληλεγγύοι συνεχίζοντας, από το μονοπάτι που ο καθένας έχει επιλέξει, τους αγώνες μας. Με τις συγκεντρώσεις αλληλεγγύης, τις εκδηλώσεις, το έντυπο υλικό, με την επικοινωνία, τη συνεργασία, με το να τους δίνεται βήμα λόγου, ενώνουμε τις φωνές με εκείνες που σπάνε τη σιωπή της ρουτίνας του εγκλεισμού και μ' αυτές που σκέφτονται που θέλουν να το κάνουν. Με τη συνέχιση του Αγώνα ως την πιο ουσιαστική αλληλεγγύη στους φυλακισμένους συντρόφους μας.

Είναι τέλος σημαντικό να αναφερθούμε σε κάτι ακόμα. Δεν σημαίνουν όλα αυτά ότι αδιαφορούμε ή ξεχνάμε εκείνους που βρίσκονται στη φυλακή για μη πολιτικούς λόγους, για λόγους που δεν αφορούν κάποια πολιτικά ορμώμενη πράξη. Η εξέγερση δε ζητά πιστοποιητικό φρονημάτων... Είναι φορές που επιδεικνύουν όμως μια αλλαγή κι εξέλιξη στο λόγο και την στάση τους. Τηρούν και στην καθημερινότητα της φυλακής και σε περιόδους ταραχών μια συνεπή και αξιοπρεπή αγωνιστική στάση. Δεν υποκύπτουν στείς σειρήνες της ρουφιανιάς και του γλυψείματος, δεν σκύβουν το κεφάλι στην κτηνωδία του ...σωφρονιστικού συστήματος. Είναι αυτονόητο ότι τους θεωρούμε αδέρφια μας κι αυτούς. Και αφού και αυτά τα φυλακισμένα αδέρφια μας μπορούν και υψώνουν το ανάστημά τους ζώντας στις συνθήκες αυτές, ας σκεφτούμε κι εμείς οι απ'έξω πόσο περισσότερα πράγματα μπορούμε να κάνουμε για να γκρεμίσουμε το σιχαμένο αυτό εξουσιαστικό σύστημα.

Προβοκάροντας τα δίκια του Λαού...

Εδώ και αρκετό, υπό το πρίσμα της κοινωνικής στροφής (ή ανοίγματος) των αντιεξουσιαστών, έχουν ξεσπάσει συζητήσεις επί συζητήσεων σχετικά με την ιδεολογική περιπαράκωση, τις ελιτίστικες νοοτροπίες... Το πρόβλημα που εντοπίζουμε είναι ότι στο όνομα αυτής της απεύθυνσης αρκετές φορές ο ραϊκισμός βαφτίζεται διαδηλατικότητα και κάθε τι επαναστατικό ελιτισμός.

Αρχικά, τοποθετώντας τον εαυτό μας ενάντια στο κράτος, το κεφάλαιο αλλά και τις σχέσεις εξουσίας που διέπουν το κοινωνικό σύνολο (ρατσισμό, σεξισμό, κανονικότητα κτλ.) αναγνωρίζουμε πως είμαστε μια αισχρή μειοψηφία. Δεν είμαστε όμως ούτε η πεφωτισμένη μειοψηφία, ούτε οι γαμάτοι της πόλης που πρέπει να διδάξουν τους υπόλοιπους. Η σημαντική διαφορά με τις όποιες πρωτοπορίες είναι ότι αυτές θέτουν τον εαυτό τους ως τέτοιο, ψάχνουν ακολουθητές και αυτόματα αναπαράγουν την ιεραρχία. Τέτοιες πρωτοπορίες συναντάμε συχνά στην επαναστατική ιστορία, και με κάθε ευκαιρία τις πολεμάμε. Η πιο κλασική είναι η κομματική πρωτοπορία και ο δημοκρατικός συγκεντρωτισμός του Λένιν, μια αυτόκλητη κλειστή γκρούπα που θα σώσει την εργατική τάξη, εν ονόματι της αλληλίας με την ίδια σε ρόλο θεατή (άντε στην καλύτερη σε ρόλο υπαλληλήλου). Μία πιο μιλιταριστική εκδοχή είναι η ένοπλη πρωτοπορία, το ένοπλο κόμμα με πιο αιρετικές λενινιστικές αναφορές (π.χ. 17 Νοέμβρη). Με άλλα λόγια, όταν πράττεις στο όνομα ενός συνόλου (εργατική τάξη, λαός) χωρίς να συμμετέχει το σύνολο παίρνεις τον ρόλο του μεσσία.

Η μειοψηφική μας δράση δεν γίνεται στο όνομα κανενός πέρα από τους εαυτούς μας και τους εκάστοτε συντρόφους μας, ασχέτως αν στοχεύει σε μια καθολική απελευθέρωση. Ο καθένας μπορεί να συμπράξει με μας, να μας κριτικάρει, να κάνει κάτι διαφορετικό το οποίο θα μας εμπνεύσει να εξελιχθούμε. Είναι σαφές ότι δεν ψάχνουμε κανένα ποίμνιο, αυτή είναι και στην ουσία η αυτοργάνωση. Εν ολίγοις πρωτοπορία δεν σε καθιστούν από μόνα τους τα μέσα σου (βίαια ή μη), ούτε το πόσο θίγει ο πολιτικός σου λόγος το κοινωνικό σύνολο.

Η διαμάχη αυτή οξύνθηκε με ορόσημο το κίνημα των πλατειών. Ένας εθνικός όχλος θίχτηκε από τον αντίστοιχο Ισπανικό («Κάντε νσυχία μην ξυπνήσουμε τους Έλληνες»), και οι μικροαστοί έβαλαν τα καλά τους (τα λάβαρα και την αγανάκτηση) για να καταλάβουν τις πλατείες. Δεν θέλουμε να στηλιτεύσουμε όσους πήγαν στις πλατείες για την οποιαδήποτε παρέμβαση, αλλά αυτούς που έγιναν «ένα με τον κόσμο», και ακόμα εκθειάζουν τον «Ιούνη της άμεσης δημοκρατίας». Στην καλύτερη περίπτωση, όποιος είδε τους Αγανακτισμένους σαν ελπιδοφόρο κίνημα, τοποθέτησε την ταξική-οικονομική σχέση σαν

κεντρική απέναντι στις άλλες (δηλαδή αφού αντιδρούμε όλοι μαζί ενάντια στο μνημόνιο, στην άκρη ο πατριωτισμός, η ξενοφοβία, η ομοφοβία, κλπ). Βέβαια, επειδή ούτε καν ταξικά χαρακτηριστικά δεν πήρε η Πλατεία, παρά μόνο μια θολή εναντίωση στους πολιτικούς και τους πλούσιους, κυρίως τους ξένους, η παρακαταθήκη της είναι η ενίσχυση της ακροδεξιάς (Χρυσή Αυγή, ANEL, ΕΠΑΜ από την πάνω πλατεία), το κινηματικό άλληλο της αριστεράς (κάτω πλατεία) και μια φαγούρα για μαζικότητα από πλευράς αρκετών αντιεξουσιαστών.

Ένα χρόνο μετά τους Αγανακτισμένους, η άνοδος της Χρυσής Αυγής έδωσε ένα επιπλέον κίνητρο στο λαϊκισμό, «να μην αφήσουμε τον κόσμο που είναι απελπισμένος στα χέρια των φασιστών». Το μούδιασμα ενός πολιτικού χώρου μπροστά στις αναπάντεχες εξελίξεις, έριξε τα προσχήματα και είδαμε πρωτοφανής κινήσεις: συμμετοχή σε διαμαρτυρίες ενάντια στους επίσημους στις παρελάσεις (η παρέλαση δεν μας πειράζει, ούτε ο στρατός, μόνο οι επίσημοι), αντιγερμανική διαδήλωση ενάντια στην έλευση της Μέρκελ (πατριωτική φιέστα όπου συνυπάρχουν ΟΥΚάδες, ακροδεξιοί και αριστεροί, αντιεξουσιαστές(?), με το συνοδευτικό μπάχαλο), και γενικά μια ξεκάθαρη αποστροφή σε καυστικά συνθήματα που κάποτε δονούσαν τις πορείες των αναρχικών, με αντίστοιχα αυξημένη ανεκτικότητα σε ελληνικές σημαίες, μάτσο φρασεολογίες, συμπόρευση με το ΕΠΑΜ...

Το δια ταύτα (σκέψεις από τον ιδεολογικό μας θρόνο)

Θα κάνουμε εδώ μια αναφορά στο αρχαιοελληνικό κόσμο, να αγγίξουμε κι εμείς τον μπάριμπα-Γιώργο που του έκοψαν τη σύνταξη (sic!). Ο ιδιώτης στην αρχαία Αθήνα, δηλαδή αυτός που δεν ασχολείται με τα πολιτικά (σε οποιαδήποτε μορφή) ήταν ο βλάκας που κανένας δεν θα λογοδοτούσε σ' αυτόν για τα πολιτικά ζητήματα. Κι επειδή ανέκαθεν οι πλειοψηφίες παρατηρούσαν την ιστορία από τους καναπέδες τους (και τα αντίστοιχα έπιπλα του παρελθόντος), νιώθουν ανασφάλεια σε όποιον τους προτείνει να αυτενεργήσουν. Ε λοιπόν, οι οποιεσδήποτε πολιτικές μειοψηφίες (εξουσιαστικές, αντιεξουσιαστικές

ή οτιδήποτε) μπορεί να είναι σύμμαχος, φίλος, μακρινός ή εχθρός ενός επαναστατικού κινήματος, και εκεί διακυβεύεται η μάχη. Οι αδιάφοροι δεν μπορούν να αποτελούν κριτήριο για τις δράσεις μας.

Η κρίση ανακάτεψε το σχετικά αδρανές μίγμα της ελληνικής ψυχίας, και ώθησε περισσότερους ανθρώπους να θέλουν να κάνουν κάτι. Δεν εξαφάνισε όμως ούτε την ανάθεση, την θέληση να βρεθεί ο μεσσίας, ούτε τον εθνικισμό, ίσα ίσα. Αν κάποιος είτε από οπтимιστικό σκεπτικό (ο λαός είναι μαζί μας, είμαστε σε προεπαναστατική περίοδο) είτε από πεσιμιστικό (όλα πάνε κατά διαόλου, αν δεν λιαϊκίσουμε θα εξαφανιστούμε) ρίχνει το βάρος στην ποσότητα και όχι στην ποιότητα, γίνεται ένας κοινός ψηφοθήρας ακόμη κι αν δεν έχει ψηφοδέλτιο.

Σίγουρα επιζητάς συντρόφους στον κοινωνικό πόλεμο, κι εμείς δεν φυτρώσαμε ούτε ήρθαμε με διασημότητα από τον πλανήτη Ουτοπία, είμαστε κομμάτι της κοινωνίας. Όταν εξωτερικεύουμε τον λόγο μας, επικαλούμαστε την κριτική του καθενός και όχι την αγελαία του παρόρμηση λες και είμαστε κερκίδα. Επίσης δεν χρησιμοποιούμε αφορισμούς, θίγουμε θεσμούς και συμπεριφορές, τόσο όταν τις βλέπουμε σε πολιτικές ελίτ, όσο κι όταν τις βλέπουμε στην πλειοψηφία του κοινωνικού συνόλου.

Ασθένεια και Κεφάλαιο

Ιδιαίτερης σημασίας ό,τι θέμα έχει να κάνει με την υγεία ή την "υγεία" και την ασθένεια ή την "ασθένεια". Το "Άλλο", το "διαφορετικό", το "άρρωστο", το "περίεργο", και ίσως κατά βάθος το "κατώτερο" ή ακόμη και επικίνδυνο...

Τί είναι η ασθένεια; Μια παραφωνία ή μήπως κομμάτι της μελωδίας της ζωής; Είναι κάτι αφύσικο ή μέρος της φύσης; Ποιός το ορίζει αυτό, με τί υπόβαθρο, τί προοπτική; Υπάρχουν αντικειμενικά κριτήρια που καθορίζουν τις παραμέτρους με βάση τις οποίες κατευθύνουμε τις απόψεις μας πάνω στο ζήτημα, ή απλά ένας βασικός κοινός κορμός κι από εκεί και πέρα τα κλαδιά που ο καθένας μας προσθέτει; Ποιά πολιτική ή επιστημονική αυθαίρετη αυθεντία είναι αυτή της οποίας τις νόρμες πρέπει να ακολουθούμε πιστά; Κατανοώντας την ιδιαιτερότητα των ζητημάτων γύρω από την υγεία-ιδιαίτερα την ψυχική- και την "θεραπεία", καθώς και το ότι όπως το κάθε τί στα πλαίσια της καπιταλιστικής θεαματικής αυτής κοινωνίας δεν έχει μία μόνο ανάγνωση, επιλέξαμε το εξής: Να μην πάρουμε αμέσως συγκεκριμένη θέση, να μην πούμε κάτι που μπορεί να μετανιώσουμε ή να αναιρέσουμε αργότερα. Προτιμήσαμε να θέσουμε ερωτήματα, να προκαλέσουμε σκέψεις και αναζήτηση. Να βοηθήσουμε τα μυαλά -και πρώτα από όλα τα δικά μας- να ταξιδέψουν και όχι να πιάσουν με τη μία λιμάνι.

Παρουσιάζουμε λοιπόν το κείμενο αυτό του Αλφρέντο Μπονάννο, μεταφρασμένο από τα αγγλικά με τίτλο "ILLNESS AND CAPITAL", σαν μια πρώτη απόπειρα προσέγγισης του ζητήματος. Η χειρότερη ασθένεια είναι η εξουσία, η Επανάσταση είναι θεραπευτική!

ΑΣΘΕΝΕΙΑ ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Η ασθένεια, δηλαδή μια ελαττωματική λειτουργία του οργανισμού, δεν είναι παράξενη για τον άνθρωπο. Τα ζώα επίσης ασθενούν, ακόμη και τα αντικείμενα μπορούν με τον τρόπο τους να παρουσιάσουν ελαττωματική λειτουργία. Η ιδέα της ασθένειας ως μη φυσιολογική κατάσταση είναι η κλασική ιδέα που αναπτύχθηκε από την ιατρική επιστήμη.

Η απάντηση στην ασθένεια, κυρίως χάρη στην θετικιστική ιδεολογία που ακόμη κυριαρχεί στην ιατρική σήμερα, είναι αυτή της ίασης, που σημαίνει μια έξωθεν παρέμβαση επιλεγμένη ανάμεσα σε ειδικές πρακτικές, με στόχευση στην αποκατάσταση των συνθηκών μιας δεδομένης ιδέας της κανονικότητας.

Ναι, θα ήταν λάθος να σκεφτούμε ότι η έρευνα για τις αιτίες της ασθένειας πορευόταν πάντα παράλληλα με την

επιστημονική αυτή ανάγκη για αποκατάσταση της κανονικότητας. Για αιώνες, οι γιατροί δεν πορεύονταν χέρι χέρι με την μελέτη των αιτίων, τα οποία κατά καιρούς ήταν απολύτως φανταστικά. Οι γιατροί είχαν τη δική τους λογική, ιδιαίτερα όταν ήταν βασισμένες στην εμπειρική γνώση των δυνάμεων της φύσης.

Σε πιο πρόσφατους καιρούς, μια κριτική του σχεταρισμού της επιστήμης, περιλαμβανομένης της ιατρικής, βασίστηκε στην ιδέα της ολότητας του ανθρώπου: μια ύπαρξη κατασκευασμένη από διάφορα φυσικά στοιχεία, πνευματικά, οικονομικά, κοινωνικά, πολιτισμικά, πολιτικά, και πάει λέγοντας. Σε αυτήν τη νέα προοπτική είναι που πλάσαρίστηκε η ματεριαλιστική και διαλεκτική υπόθεση του μαρξισμού. Η ποικιλότητα περιγραφείσα ολότητα του νέου, πραγματικού ανθρώπου δεν ήταν πλέον χωρισμένη στους τομείς όπου μας είχε συνηθίσει ο παλιός θετικισμός, αλλά εγκλιωβίστηκε εκ νέου σε έναν ντετερμινιστικό μονόδρομο από τους μαρξιστές. Επομένως, η αιτία της ασθένειας θεωρήθηκε ότι οφειλόταν στον καπιταλισμό, ο οποίος αποξενώνοντας τον άνθρωπο μέσω της εργασίας, τον εξέθεσε σε μια διαστρεβλωμένη σχέση με τη φύση και την κανονικότητα, την άλλη πλευρά της ασθένειας.

Κατά τη γνώμη μας ούτε η θετικιστική θέση που θεωρεί ότι η ασθένεια οφείλεται σε δυσλειτουργία του οργανισμού, ούτε η μαρξιστική που θεωρεί ότι όλα οφείλονται στις αδικίες του καπιταλισμού είναι επαρκείς. Τα πράγματα είναι λίγο πιο πολύπλοκα από αυτό. Βασικά δεν μπορούμε να πούμε ότι σε μια απελευθερωμένη κοινωνία δεν θα υπήρχε πλέον ασθένεια. Ούτε και ότι σε ένα τέτοιο γεμάτο χαρά γεγονός, η ασθένεια θα υποβιβάζονταν σε ...απλή εξασθένιση κάποιας υποθετικής δύναμης που ακόμη μένει να ανακαλυφθεί. Νομίζουμε ότι η ασθένεια είναι μέρος της φύσης του τρόπου με τον οποίο ζει ο άνθρωπος στην κοινωνία, ανταποκρίνεται δηλαδή στην πληρωμή ενός συγκεκριμένου κόστους που πρέπει να καταβληθεί για να διορθωθούν λίγες από τις καλύτερες δυνατές συνθήκες της φύσης, προκειμένου να επιτευχθεί η αρτιότητα που χρειάζεται για την οικοδόμηση ακόμη και της πιο ελεύθερης κοινωνίας.

Βέβαια, η εκθετική ανάπτυξη της ασθένειας σε μια ελεύθερη κοινωνία όπου η πηλασματικότητα μεταξύ των ανθρώπων θα μειωνόταν στο απολύτως απαραίτητο, δεν θα μπορούσε να συγκριθεί με αυτή σε μια κοινωνία βασισμένη στην εκμετάλλευση, όπως αυτή στην οποία ζούμε τώρα. Από αυτό προκύπτει ότι ο αγώνας ενάντια στην ασθένεια είναι αναπόσπαστο κομμάτι της ταξικής σύγκρουσης. Όχι τόσο επειδή η ασθένεια προκαλείται από το κεφάλαιο – που θα ήταν ντετερμινιστική άρα και μη αποδεκτή δήλωση, αλλά επειδή μια πιο ελεύθερη κοινωνία

θα ήταν διαφορετική. Ακόμα και στα αρνητικά της θα ήταν πιο κοντά στη ζωή, στο να είναι ανθρώπινη. Η ασθένεια λοιπόν θα ήταν μια έκφραση της ανθρωπιάς μας, με τον ίδιο τρόπο που σήμερα είναι η έκφραση μιας τρομακτικής απανθρωπιάς. Αυτός είναι ο λόγος που ποτέ δεν έχουμε συμφωνήσει με την κατά κάποιο τρόπο απλοστευτική θέση που θα μπορούσε να χωρά στη φράση: κάνε την αρρώστεια όπλο, ακόμα κι αν αξίζει σεβασμό – ιδιαίτερα αναφορικά με την ψυχική ασθένεια. Δεν είναι πραγματικά δυνατό να προτείνει κανείς στον ασθενή μια θεραπεία βασισμένη αποκλειστικά στην πάλη ενάντια στον ταξικό εχθρό. Εδώ η απλοποίηση θα ήταν αφηρημένη.

Η ασθένεια σημαίνει επίσης βάσανο, πόνος, σύγχυση, αβεβαιότητα, αμφιβολία, μοναξιά, και τα αρνητικά αυτά στοιχεία δεν αυτοπεριορίζονται στο σώμα, αλλήλ επιτίθενται στη συνείδηση και τη θέληση. Το να γίνουν σχέδια αγώνα πάνω σε τέτοια βάση θα ήταν αρκετά πηλασματικό και τρομακτικά απάνθρωπο. Η ασθένεια όμως μπορεί να γίνει όπλο αν κατανοήσει κανείς και τα αίτια και τα αποτελέσματά της. Μπορεί να είναι σημαντικό για εμένα να καταλάβω ότι τα εξωτερικά αίτια της ασθένειάς μου είναι οι καπιταλιστές κι οι εκμεταλλευτές, το κράτος και το κεφάλαιο. Αυτό όμως δεν είναι αρκετό. Χρειάζομαι επίσης να ξεκαθαρίσω τη σχέση μου με την ασθένειά μου, που μπορεί να μην είναι μόνο βάσανα, πόνος και θάνατος. Θα μπορούσε να είναι και ένα μέσο με το οποίο θα κατανοήσω καλύτερα τον εαυτό μου και τους άλλους, καθώς και την πραγματικότητα που με περιβάλλει, και το τί χρειάζεται να γίνει για να την μετασχηματίσω, αποκτώντας έτσι καλύτερη αντίληψη των διάφορων επαναστατικών εκφάνσεων.

Τα ήθη που έχουν υπάρξει στο παρελθόν πάνω σε αυτό το ζήτημα οφείλονται σε μια έλλειψη καθαρότητας που οφείλεται στη μαρξιστική ερμηνεία. Αυτή βασιζόταν στο αίτημα εγκαθίδρυσης μιας άμεσης σχέσης ανάμεσα στην ασθένεια και το κεφάλαιο. Νομίζουμε ότι η σχέση αυτή σήμερα θα έπρεπε να είναι έμμεση, πχ με το να έχω συνείδηση της ασθένειας όχι γενικά ως μια κατάσταση μη φυσιολογική, αλλήλ ως ένα συστατικό της ζωής μου, ένα στοιχείο της κανονικότητάς μου.

Και τότε, (σπμ: έρχεται) ο αγώνας ενάντια σε αυτήν την ασθένεια . Ακόμα κι αν δεν καταλήγουν όλοι οι αγώνες νικηφόρα.

